

ชื่อผลงาน หนูน้อยนักสู้ในตู้กระจก

คำสำคัญ การตัดสินใจ ความรักจากครอบครัว

สรุปเรื่องเล่าโดยย่อ

“เด็กในวันนี้ คือผู้ใหญ่ในวันหน้า” เชื่อว่าเราทุกคนต้องเคยก้าวผ่านวัยเด็ก แต่เชื่อว่าเด็กทุกคนจะได้เติบโตขึ้นมาเป็นผู้ใหญ่ เราโชคดีแค่ไหนที่ได้เติบโตขึ้นมาเห็นโลกใบกว้างนี้ ได้โตขึ้นมาเรียนหนังสือ เป็นหมอ เป็นพยาบาล และวิชาชีพอื่นๆ โตขึ้นมาเห็นความเปลี่ยนแปลงของโลก รู้จักความทุกข์ ความสุข ซึ่งเด็กบางคนไม่มีโอกาส ดิฉันทำงานในหอผู้ป่วยเด็กวิกฤต (NICU) มาเป็นเวลา 5 ปี มองว่า NICU เปรียบเหมือนจุดเริ่มต้นของเรื่องราวชีวิตเด็กคนหนึ่ง และนี่คือจุดเริ่มต้นของเรื่องราวหนูน้อยนักสู้ในตู้กระจกที่เอาชนะความตายมาได้

เรื่องราวเริ่มต้นในเช้าวันหนึ่ง เด็กน้อยคนหนึ่งหน้าตาจิ้มลิ้มน่ารักถูกส่งตัวมายัง NICU แรกแรกที่เห็นเด็กน้อยคนนั้นคือสีผิวเริ่มเขียว หายใจหอบ แพทย์และพยาบาลเห็นเด็กน้อยในตอนนั้นจึงไม่รอช้า รีบใส่ท่อช่วยหายใจโดยเร็ว จากนั้นจึงนำเด็กเข้าสู่หอในทันที ครั้งแรกที่ฉันอธิบายอาการและการรักษาให้กับพ่อของเด็กน้อยฟัง สีหน้าพ่อไม่สู้ดีนัก แต่ยังคงหันหน้าตาดูผู้ชายเอาไว้ “แล้วผมจะไปบอกกับแม่ของเค้ายังไง” คำพูดของพ่อเสียงแผ่วเบา ในสีหน้าที่มีความกังวล นั่นสิ ตอนนั้นแม่ของเด็กกำลังพักฟื้นเนื่องจากเพิ่งคลอดลูก หัวใจของคนเป็นแม่จะเป็นอย่างไรเมื่อรู้ว่าลูกป่วยหนัก ดิฉันให้กำลังใจคุณพ่อ บอกกลับไปว่า ถ้าแม่สามารถลุกเดินได้ให้มาหาลูกนะ เข้ามาให้กำลังใจ จับมือ จับหน้าอกได้ เพราะมันคือสายสัมพันธ์แม่-ลูก จะช่วยให้น้องหายได้อีกทาง เด็กน้อยถูกรักษาตัวอยู่นานหลายวัน อาการยังคงที่ ยังคงต้องใช้เครื่องช่วยหายใจ เป็นหนูน้อยในตู้กระจกของพี่หมอและพี่พยาบาลจนเปรียบเป็นลูก เราจึงเรียกน้องว่า “ลูก” ทุกครั้งที่รับเวร ดิฉันจะทักทายหนูน้อยว่า “วันนี้เป็นยังไงบ้างคะลูก” และยิ้มให้ หวังว่าเสียงที่พูดคุย ทักทาย จะเป็นกำลังใจให้ลูกหายเร็วๆอีกทาง ระหว่างนั้นแม่ของน้องเข้ามาเยี่ยมทุกวันตามเวลาที่กำหนด ทามอาการน้อง คุยกับน้อง อาบน้ำให้ ซึ่งพยาบาลสอนอาบน้ำและแม่ของน้องก็ตั้งใจและมาปฏิบัติทุกวัน บางครั้งดิฉันเห็นแม่น้องพูดคุยกับน้องแล้วมีน้ำตาไหลไปด้วย ดิฉันก็ได้ปลอบใจว่า “แม่ ยิ้มให้น้องเป็นกำลังใจให้ดีกว่านะ น้องจะเข้มแข็ง ส่วนคุณหมอและพยาบาลทุกคนเต็มทีละ” คุณแม่มีสีหน้ายิ้มแย้มขึ้น หลังจากนั้นเราจึงได้รับขนมและผลไม้เกือบทุกครั้งที่แม่น้องเข้ามาเยี่ยม

ในเวรเช้าของวันหนึ่ง เป็นวันที่มีพยาบาลปฏิบัติงาน 4 คน และแพทย์อีก 1 คน ในวันนั้นเองอาการของลูกเริ่มแยลง ค่าออกซิเจนในเลือดต่ำ ลูกมีอาการตัวเขียว จึงได้เอ็กซ์เรย์คอกของลูก ปรากฏว่าลูกมีอาการปอดแตก เนื่องจากใช้เครื่องช่วยหายใจความเร็วสูงมาเป็นเวลานาน คุณหมอได้ทำการเจาะปอดต่อระบายลมออก ในระหว่างที่ทำการเจาะปอดนั้นเอง ลูกเริ่มมีอาการหัวใจเต้นช้าและเบาลง เราจึงได้ทำการ CPR ทันที ในระหว่างนั้นคุณหมอยังเจาะปอดลูกอยู่ พยาบาลในเวรทุกคนช่วยกันเปลี่ยน CPR แบ่งหน้าที่กันชัดเจน แต่ทันใดนั้นมีเด็กอีกคู่ค่าออกซิเจนในเลือดต่ำ จึงได้เอ็กซ์เรย์คอกปรากฏว่าปอดแตกเหมือนกัน เจ้าหน้าที่ 5 คนจึงต้องทำงานกันอย่างเร่งรีบ ต่อสู้กับอาการของลูกๆทุกคนในตู้ ไม่มีเวลาแม้แต่จะรับประทานอาหาร ต้องตัดสินใจอย่างรวดเร็ว ทำอย่างรวดเร็ว แต่อาการของลูกก็ยังไม่ดีขึ้น เราทำการ CPR ได้ประมาณ 15 นาที หัวใจลูกเริ่มเต้นเร็วขึ้นมาอยู่ในช่วงปกติ แต่ลูกยังมีภาวะขาดออกซิเจนอยู่ ผิวสีเขียว คุณหมอสั่งยาทุกอย่างเท่าที่มีให้ลูก เรายังคงไม่ถอดใจ ยังคงทำงานกันอย่างเต็มที่ ดิฉันเรียกแม่น้องให้เข้ามาคุยอาการกับคุณหมอ คุณหมอบอกให้แม่ทำใจเพราะมีโอกาสเสียชีวิตสูง คุณแม่ร้องไห้ได้แต่เอามือลูบหัวและจับที่หน้าอกของลูก และพูดเบาๆว่า “สู้ๆนะลูก” หัวอกคนเป็นแม่คงเจ็บปวดกว่าลูกหลายร้อยเท่า ในวันนั้นดิฉันกลับบ้านไปเป็นวันที่แสนจะเหนื่อย ปวดเมื่อยขา ได้แต่บ่นในใจว่า ไม่เอาอีกแล้วแบบนี้ เหนื่อย ท้อ ไม่อยากทำงานแล้ว

หลังจากผ่านช่วงวิกฤติชีวิตของลูกมาได้ ลูกเริ่มมีอาการที่ดีขึ้น ไม่มีอาการตัวเขียว เริ่มหายใจร่วมกับเครื่องได้ เอาสายที่ระบายลมในปอดออกได้ และค่อยลดการช่วยด้วยเครื่องช่วยหายใจลงได้ แม่น้องมาเยี่ยมทุกวัน มาจับมือ ให้กำลังใจลูกทุกวัน พร้อมขอบคุณพยาบาลก่อนกลับทุกครั้ง อาการลูกดีขึ้นตามลำดับจนหายใจเองได้ คุณนมแม่เองได้ นี่คือปาฏิหาริย์หรือที่ลูกรอดตาย เปล่าเลย มันคือแพทย์ พยาบาล แม่ และตัวลูกเองที่ช่วยกันสู้ ที่ไม่ยอมแพ้ ลูกถึงสามารถมีชีวิตรอดกลับมาได้ ในวันที่ลูกได้ย้ายออกจาก NICU ทุกคนต่างมีรอยยิ้ม เป็นครั้งแรกที่ดิฉันเห็นรอยยิ้มของแม่เป็นไม่มีความกังวลใจ เป็นรอยยิ้มที่มีความสุข ดิฉันนึกย้อนกลับไปในวันนั้น วันที่แสนเหนื่อย วันที่แสนล่า วันที่บอกตัวเองว่าไม่เอาอีกแล้ว แต่สิ่งที่ได้มาวันนี้คือชีวิตของเด็กคนหนึ่ง ชีวิตของแม่คนหนึ่ง ชีวิตของครอบครัวครอบครัวหนึ่ง ที่กลับมา มีรอยยิ้ม มีความสุข ที่เหนื่อยในวันนั้น ที่ทำมาทั้งหมดนั้น ก็เพื่อสิ่งนี้เอง สิ่งที่ทำให้เราภูมิใจใจตัวเราเอง เพื่อก่อเกิดความสุขทั้งในใจเราเอง และเพื่อคนอื่น หวังว่าเด็กน้อยคนนี้จะเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดี เป็นคนดี เป็นที่รักของทุกๆคน แต่ที่แน่ๆ ในตอนนี้คือ เด็กน้อยได้อยู่ในอ้อมอกของแม่แล้ว

ทุกวันนี้เด็กน้อยเติบโตปกติแข็งแรงดี พัฒนาการที่ห่วงนักหนาว่าจะเป็นอย่างไรรีเปล่าเนื่องจากขาดออกซิเจนนานกลับเป็นปกติทุกอย่าง ทุกครั้งที่ลูกมีนัดแม่จะพาน้องมาหาที่ๆพยาบาลเสมอ มีของฝากมาให้รูปเด็กน้อยที่แม่เอาลง facebook ช่างเป็นเด็กน้อยที่น่ารักและอารมณ์ดีเติบโตสมวัยจริงๆ

ชื่อและที่อยู่ขององค์กร ตึกเด็กวิกฤต (NICU) โรงพยาบาลกำแพงเพชร

สมาชิก นางสาวนัตตรี เสนชุ่ม และเจ้าหน้าที่ตึกเด็กวิกฤต

เป้าหมาย -

ที่มาของปัญหา -

กิจกรรมการแก้ปัญหา/พัฒนา -

การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น -

บทเรียนที่ได้รับ

การตัดสินใจที่รวดเร็วและการร่วมมือของแต่ละฝ่ายทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุดจะทำให้งานที่ทำประสบความสำเร็จได้และการพยาบาลด้วยหัวใจความเป็นมนุษย์เป็นส่วนสำคัญที่จะช่วยให้เกิดประโยชน์กับผู้ป่วย การให้ครอบครัวมีส่วนร่วมและกำลังใจจะช่วยสร้างความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างพยาบาลเองและผู้ป่วย และสุดท้ายผลลัพธ์ของมันทำให้เรารู้ว่าพยาบาลวิชาชีพอย่างเราความสุขที่ได้รับคืออะไร